

Žalobu o vyloučení věcí z exekuce procesní soud prvního stolu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě ke svému zrušovacímu důvodu, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud v napadeném usnesení uvádí, že není sporu o tom, že vylučované předměty (kůň, kráva a vůz) byly s realitou jako její příslušenství prodány, že příklep byl právoplatně udělen dne 25. dubna 1933, a že vylučovací žaloba byla podána 22. května 1933. V rozhodnutí č. 8092 sb. n. s., jehož se odvolací soud sám dovolává, bylo vyloženo, že vylučovací žaloba podle § 37 ex. ř. jest přípustná i po exekčním prodeji nemovitostí, dokud se rozvrhové usnesení nestalo právoplatným, a že i pak lze uplatnit nepřípustnost exekuce, jenže nemůže po příklepu již býti vylučována věc sama, nýbrž podle zásady »pretium succedit in locum rei« jen výtěžek za ni docílený. Byly-li tedy v souzeném případě vylučované předměty právoplatně veřejnou dražbou již prodány, nelze je již s úspěchem vylučovati, nýbrž jen výtěžek za ně docílený, a je důsledkem toho zbytečné prováděti důkazy v tom směru, zda žalobci přísluší takové právo k zabaveným a prodaným předmětům, které činí exekuci nepřípustnou, jakž odvolací soud vyslovuje a z toho důvodu rozsudek prvního soudu pro neúplnost zrušuje. Žalobce při své žádosti žalobní o vyloučení předmětů setrval, ač žalovaný namítl, že vylučované předměty již byly právoplatně prodány, a návrh na změnu žádosti žalobní v hořejším smyslu neučinil. Poněvadž k rozhodnutí o původním žalobním návrhu doplnění řízení ve smyslu napadeného usnesení není třeba, nezbylo než rekursu vyhověti a jak shora rozhodnouti.

Čís. 13299.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, č. 164 sb. z. a n.

Vzdání se nároku na úpravu pachtovného, nastavší před vydáním vládního nařízení č. 164/1933 sb. z. a n., nemá právní účinek.

Nároku pachtýře na úpravu pachtovného není nutně na závadu, že pachtýř použil k obdělávání též námezdních sil.

(Rozh. ze dne 17. února 1934, R I 1288/33.)

Oba nižší soudy rozhodly o návrhu pachtýřů na úpravu pachtovného tak, že navrhovatelům nárok na úpravu pachtovného nepřisluší.

Nejvyšší soud změnou napadeného usnesení zrušil usnesení prvního soudu a vrátil mu věc, by o úpravě pachtovného znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy rozhodly, že navrhovatelům nepřísluší nárok na úpravu pachtovného, poněvadž se ve čl. XV pachtovní smlouvy ze dne 24. října 1928 vzdali již předem jakékoli ochrany pachtu i nároků na snížení pachtovného, které by budoucím zákonem a nařízením bylo stanoveno. Toto rozhodnutí je nezákonné. Na základě zmocnění daného § 1 zákona z 9. června 1933 čís. 95 sb. z. a n. vydala vláda nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. V § 10 tohoto vládního nařízení se praví, že zůstávají nedotčena všechna jiná ustanovení pachtovní smlouvy, čemuž jest rozuměti tak, že zůstávají nedotčena ona ustanovení smluv pachtovních, jež nejsou přímo předmětem tohoto vládního nařízení. Vládní nařízení však vzhledem na mimořádné poměry ve výrobě zemědělské, chtějíc pomoci pachtýřům v jejich obtížném postavení, dává možnost upravit pachtovné sjednané před 1. říjnem 1932, z čehož plyne, že použití vládního nařízení může vyloučiti jen nedostatek náležitostí tímto vládním nařízením vyžadovaných, že však nemá právní účinek vzdání se nároku na úpravu pachtovného, nastavší před vydáním vládního nařízení.

Další nezákonností jest, že první soud nevyhověl návrhu Karla Ř-a na úpravu pachtovného proto, že, ač jinak bylo vyhověno podmínkám § 6 vládního nařízení, Karel Ř. k obdělávání spachtovaných pozemků kromě své rodiny používá též kočího a sjednaných lidí. Pojem hospodaření podle § 6 cit. vládního nařízení vyžaduje sice, by pachtýř se hospodářských prací na spachtovaných nemovitostech sám nebo se svou rodinou osobně účastnil, nevylučuje však, aby k obdělávání nepoužil též námezdních sil, bez nichž se při výměře přes 8 ha nelze vždy obejít.

Čís. 13300.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

S hlediska § 7 vl. nař. jest rozhodná úhrnná výměra zemědělské půdy všech hospodářských celků, soustředěných v ruku téhož pachtýře.

(Rozh. ze dne 17. února 1934, R I 96/34.)

Navrhovatel měl v pachtu od obce P. velkostatek v B. a velkostatek L., od obce K. velkostatek K. Výměra zemědělské půdy činila: u velkostatku B. 114 ha 70 a 88 m², u velkostatku L. 193 ha 33 a 44 m² a u velkostatku K. 120 ha. Návrh pachtýře na úpravu pachtovného z velkostatků B. a L., soud první stolice zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnost vytýká prvnímu soudu mylnost jeho právního názoru, podle něhož, má-li pachtýř více hospodářských celků, jest výměru jich sčítati, kdežto stěžovatel se domnívá, že pro posouzení přípustnosti úpravy jest posuzovati výměru každého celku zvlášť. Avšak neprávem. Podle doslovu § 7 vlád. nař.